

สารสภาคณาจารย์และข้าราชการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ฉบับประจำเดือนพฤษภาคม 2561



บ้านพักตุลาการ เจียบบบบบ!!!



เลื้อดำ เจียบบบบบ!!!

© วินทร์ เลียววาริณ



แต่...

**เงินปรับฐานและเงินค่าประสบการณ์
พนักงาน มรร. เจียบกว่า!!!**

คุยกับประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการ

อาจารย์นพพร ชุนคำ



สวัสดีครับพี่น้องประชาคมชาวราชชนครินทร์ ที่เคารพทุกท่านพบกับ
สารสภาคณาจารย์และข้าราชการ ประจำเดือนพฤษภาคม 2561 ซึ่งสารของเราจะสะท้อน
สิ่งที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยและเสนอแนะในสิ่งที่มหาวิทยาลัยควรจะทำ เรื่องแรกผมขอ
เริ่มต้นสืบเนื่องจากมหาวิทยาลัยเชิญบุคลากรประชุมในวันที่ 27 เมษายน 2561 ที่ผ่านมา
ทุกท่านครับ ทุกท่านที่เข้าร่วมประชุมคิดเหมือนผมไหมครับว่าการประชุมแต่ละครั้งก็เหมือน
มานั่งรับฟังคำชี้แจงแถลงไขว่าจะทำอะไรโน่นนี่นั่น แต่ที่น่าเสียดายที่สุด ท่านอธิการบดีพูด
เสร็จสักพักท่านก็ไปปล่อยให้ท่านรองอธิการบดีทั้งหลายอยู่บนเวที ผมอยากให้อธิการบดี
ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดได้อยู่รับฟังจนจบการประชุมจะได้พูดคุยรับฟังข้อเสนอต่างๆ
เพราะฝ่ายบริหารเป็นฝ่ายนัดประชุมเอง ก็ควรนัดวันที่ตัวท่านสะดวก ลองคิดดูถ้าหากฝ่าย
ประชาคมไม่เข้าร่วมเดี๋ยวก็หาว่าไม่ให้ความร่วมมืออีก ประเด็นนี้ผมขอฝากเป็นข้อสังเกตไว้
ด้วยครับ

ส่วนประเด็นที่พนักงานใจจดใจจ่อรอความชัดเจนที่สุดก็คือเรื่องเงินเดือนที่ก็ยังไม่
ข้อสรุปว่าจะได้หรือไม่ได้ ถ้าได้ ได้เท่าไร และยังได้ยินแว่วๆว่าปีงบประมาณ 2562 อาจจะได้
ได้รับเงินอุดหนุนน้อยลง ผมมานึกแบบเสียวหัวใจคนเดียวว่าแล้วอย่างนี้จะปรับฐาน
เงินเดือนและให้ค่าประสบการณ์ยังงัย ส่วนที่อดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมถึงจะได้รับการงบประมาณ
น้อยลงคนที่ตอบได้คงจะเป็นผู้บริหารเพียงแต่คำถามของผมคือ “เราขอไปเท่าไร?”
ถ้าปรับฐานเงินเดือนกันไม่ได้ประชุมกันไปก็หลายรอบใครจะรับผิดชอบกับสิ่งที่เกิดขึ้น
ที่ผ่านมาเงินที่ได้รับการอุดหนุนมาเป็นค่าจ้างก็เคยถูก สตง. เรียกคืนมาแล้ว มันแสดงให้เห็น
เห็นว่าแทนที่จะนำเงินมาใช้จ่ายเป็นค่าจ้างตามาที่ได้รับอุดหนุนแบบเต็มเม็ดเต็มหน่วยกลับมี
การเอาไปเก็บไว้ในกองทุนอื่น สุดท้ายพนักงานมหาวิทยาลัยก็เสียประโยชน์ มหาวิทยาลัย
ต้องการให้เราทำทุกอย่างนี้ก็จะคิดให้ช่วยกันหารายได้ โหนวิสัยก็ต้องทำ ทั้งยังมี ตำแหน่ง
ทางวิชาการอีก เรายินดีทำและเชื่อว่าทุกท่านก็ทำกันเต็มที่ แต่สิ่งที่เราขอจากมหาวิทยาลัยก็
ควรใส่ใจทำให้เราบ้าง การรอคอยถึงจะนานแสนนานเพียงใดเราขอได้ขอแค่ให้ความชัดเจน

ส่วนการขับเคลื่อนมหาวิทยาลัยนั้นโจทย์สำคัญของเราคือการผลิตบัณฑิตให้เป็น
ยอมรับของสังคมและสร้างมหาวิทยาลัยให้เป็นแหล่งเรียนรู้เอาแค่ในระดับจังหวัดเราก่อนให้
ได้แน่นอนว่ามันต้องเกิดจากการร่วมมือกันทุกฝ่าย แต่มหาวิทยาลัยก็ต้องมีวิสัยทัศน์และ
นโยบายที่นำมาปฏิบัติให้ชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ อุปกรณ์สื่อการเรียน

การสอนผมไม่อยากเห็นภาพอาจารย์หอบอุปกรณ์วิ่งต่งนั่งในขณะเดินไปสอน ห้องอ่านหนังสือสถานที่ค้นคว้าเวลาเปิดเทอมอาจจะไม่ปิดแค่สี่โมงครึ่ง เราควรมีสถานที่ให้นักศึกษาได้นั่งทำรายงาน อ่านหนังสือรวมทั้งประชาชนทั่วไปก็มาใช้บริการได้ ส่วนตัวผมนึกถึงตอนที่เรียนมหาวิทยาลัยที่มหาวิทยาลัยมีห้องให้อ่านหนังสือถึงเที่ยงคืน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผมเสนอให้เปิดถึงเวลานั้นนะครับ เราควรจะสอบถามความต้องการของนักศึกษาแล้วมหาวิทยาลัยก็ต้องสนับสนุนสิ่งเหล่านี้ เรื่องการคำนวณเกรด F ที่เราพูดกันมานานก็ควรทำอย่างจริงจัง เพราะเป็นเรื่องที่มันแปลกที่นักศึกษากลัวเกรดที่เป็น D มากกว่า F ทั้งๆ ที่ F มันคือสอบตก ก็เพราะเราไม่นำมาคำนวณถ้านักศึกษาได้ D เยอะแล้วโดนรีไทร์ แต่นักศึกษาที่สอบตกกลับไม่โดนรีไทร์ มันก็เกิดความไม่เป็นมาตรฐานในการจัดการศึกษา การจัดวิชาพื้นฐานให้ทันสมัย เพราะเราใช้มาตั้งแต่เป็นวิทยาลัยครูให้ทันต่อโลกที่เปลี่ยนแปลง ที่สำคัญประการหนึ่ง คือมาตรการควบคุมการยกคلاسให้เกิดขึ้นน้อยที่สุดให้ได้ คนเราดิ้นรนกันไม่ได้ แต่คงไม่ใช่ยกคلاسเป็นธุระประจำ กิจกรรมก็ควรเกิดจากการสร้างสรรค์และไอเดียของนักศึกษามหาวิทยาลัยก็เป็นผู้สนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้ ส่งเสริมเรื่องกีฬาต่างๆ ในการไปแข่งขันอย่างจริงจัง เพราะกีฬาเป็นส่วนสำคัญในการสร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัยได้

สิ่งที่จะเป็นปัจจัยในการกระตุ้นการทำงานของผู้บริหารทุกหน่วยงานให้ผู้บริหารทำงานให้เกิดผลสัมฤทธิ์มากที่สุดคงหนีไม่พ้นสภามหาวิทยาลัย เพราะผู้บริหารมาจากสภามหาวิทยาลัย สภามหาวิทยาลัยจึงต้องคอยกระตุ้นเพื่อไม่ให้เกิดภาวะโล่งกว้างในทางการบริหาร อยู่เพื่อครบวาระไปเท่านั้น สภามหาวิทยาลัยก็ต้องติดตามผลการปฏิบัติงานตามวิสัยทัศน์ที่เคยเสนอว่า สัมฤทธิ์ผลในเชิงประจักษ์หรือไม่ คงไม่ประเมินเฉพาะเอกสารอย่างเดียวหากผู้บริหารอันนี้รวมทุกหน่วยงานนะครับ ไม่มีผลงานสภามหาวิทยาลัยควรจะมีมาตรการใน การจัดการต่อไป

สุดท้ายนี้ก็ขอให้ผู้บริหารต่างๆ เข้าใจนะครับว่าสภาคณาจารย์และข้าราชการไม่ใช่ฝ่ายค้านแต่เราต้องทำหน้าที่ในการกระตุ้นการพัฒนา และรักษาประโยชน์ของมหาวิทยาลัย บุคลากรและนักศึกษา ก็ขอให้ท่านเปิดใจให้กว้างรับฟังซึ่งกันและกัน ที่สำคัญการเป็นผู้บริหารต้องสร้างความเป็นธรรม ความยุติธรรม ความเสมอภาคให้เกิดในองค์กรต้องมีความเป็นมืออาชีพในการบริหารเพราะมหาวิทยาลัยคือแหล่งเรียนรู้ของประเทศชาติแล้วพบกันฉบับต่อไป

ด้วยรักและเคารพ
อาจารย์นพพร ขุนคำ



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สภาคณาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชบุรี

ที่ ศธ ๐๕๔๘.๐๑/๐๑/๑๔/๓๘

วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ขอทราบรายละเอียดในการจัดทำคำของบประมาณปีพ.ศ. ๒๕๖๒

เรียน อธิการบดี

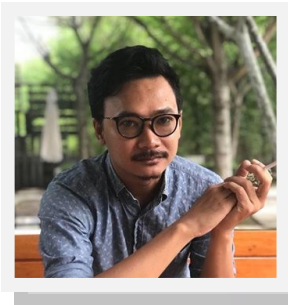
ตามที่คาดการณ์ว่ามหาวิทยาลัยจะได้รับเงินอุดหนุนจากสำนักงานงบประมาณ เพื่อใช้ในการจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยในปีงบประมาณพ.ศ. ๒๕๖๒ ลดน้อยลง ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อการขึ้นเงินเดือนและการจ่ายสวัสดิการของพนักงานมหาวิทยาลัย

ในการนี้สภาคณาจารย์และข้าราชการ จึงขอทราบรายละเอียดจากมหาวิทยาลัยว่าได้รับการจัดสรรเงินอุดหนุนดังกล่าวลดน้อยลงเกิดเพราะเหตุใดมหาวิทยาลัยถูกตัดงบประมาณลดลงหรือมหาวิทยาลัยจัดทำคำของบประมาณไปเพียงเท่านั้น ทั้งนี้สภาคณาจารย์และข้าราชการจะได้นำข้อมูลเพื่อไปสื่อสารกับประชาคมต่อไป หากมีเอกสารคำของบประมาณประกอบก็เป็นพระคุณอย่างสูง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

รพพร ชื่นคำ
(อาจารย์รพพร ชื่นคำ)

ประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการ



ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน

อาจารย์อาจिन โจนาราน อาจารย์กิจ

หน้า
รอง

เคยได้ยินวลีอมตะนี้กันใช่ไหมครับ “ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน” เคยพูดวลีนี้กันบ่อยๆ ใช่ไหมครับ “ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน” เคยใช้วลีนี้สอนนักศึกษากันบ่อยๆ ใช่ไหมครับ “ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน” ครับ ผมเชื่อว่าเราได้ยินวลีนี้กันมาบ่อย พูดกันบ่อย ใช้กันบ่อย แต่เอาเข้าจริงๆเรากำลังทำแบบนั้นไหม หรือ เราเข้าใจความหมายมันผิด

ผมอยากพูดถึงประเด็นต่อเนื่องจากการประชุมประชาคมในวันที่ 27 เมษายนที่ผ่านมา เรื่องปรับฐานเงินเดือนบุคลากรที่เข้าและยังไม่มีข้อสรุปสักทีก็เป็นเรื่องผลของงานนะครับ เรื่องตัวเลขงบประมาณที่ต่ำลงนี่ก็เป็นเรื่องผลของงานอีกเช่นกัน ในประเด็นที่ผมได้เสนอไปเกี่ยวกับเรื่องการติดตามการทำงานของผู้บริหาร ตั้งแต่ระดับคณะขึ้นมานั้น ผมอยากเห็นอะไร และเชื่อว่าประชาคมส่วนใหญ่ก็อยากเห็นเช่นกัน

แน่นอนว่าการเข้ามาดำรงตำแหน่งผู้บริหารหน่วยงานต่างๆในมหาวิทยาลัยนั้นทุกท่านได้เสนอวิสัยทัศน์ที่ดีมีเป้าหมาย เพื่อให้เข้าตากรรมการสรรหา เสียหายจริงๆครับที่การสรรหานี้ไม่เปิดโอกาสให้บุคลากรภายในอย่างเราๆได้มีส่วนร่วม และมักจะตามมาด้วยคำว่า “ขออาสาเข้ามาทำงาน” ซึ่งพอผ่านกระบวนการตรงนี้แล้ว ประชาคมอย่างเราๆอยากเห็นอะไรครับ.....ใช่ครับ พวกเราอยากเห็น ผลของงานที่ท่านทั้งหลายได้แสดงวิสัยทัศน์เอาไว้วันนั้นแหละ

สิ่งที่เราควรจะมีหรือมีมากในช่วงเวลาที่วิกฤตการบริหารของมหาวิทยาลัยกำลังรุ่มเร้าก็คือ เราเห็นผลงานของบรรดาผู้บริหารจริงๆหรือยัง หรือเราเห็นแต่อย่างอื่น เช่นภาพการประชุม ภาพการเปิดงาน แต่ไม่เคยเห็นผลของงาน ว่าอะไรบ้างที่เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนา เราคาดหวังอะไรจากคนระดับผู้นำองค์กร ที่อุตสาหกรรมเข้ามาทำงานแทนพวกเรา (ทำงานแบบมีเงินตอบแทนด้วย นะครับ ไม่ได้ทำฟรี) แน่นอนว่าเราคาดหวังมากกว่าการนั่งทำงานแบบรูปทึบ แต่เราอยากเห็นฝีมือลายมือของผู้นำองค์กรกันจริงๆ

ผมขอแยกประเด็นการทำงานออกเป็นสามประเด็นใหญ่ๆดังนี้ คือการทำงานรายวัน การทำงานเพื่อแก้ปัญหา และการทำงานเชิงรุก สามอย่างนี้มันมีความแตกต่างและมันแสดงศักยภาพของบุคลากรเราได้อย่างไร

ผมขอให้เราเข้ามาการทำงานแบบรายวันไปเลยนะครับ งานพวกนี้ก็ได้แก่ การเขียนเอกสาร เขียนหนังสือ งานธุรการอื่นๆ ลองไปดูการทำงานเพื่อแก้ปัญหา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้แต่ละองค์กรสร้างมาตรฐานขึ้นมาก่อน

เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ขององค์กรนั้นๆ ผมขอยกตัวอย่างในระดับคณะ คณะต่างๆมีหน้าที่จัดการการศึกษาการเรียนการสอนให้ได้คุณภาพ แต่ปัจจุบันเราจะพบว่า หลายหลักสูตรยังมีปัญหาเรื่องอาจารย์ประจำหลักสูตรไม่ครบ ไม่สามารถเปิดรับนักศึกษา ได้สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้อย่างไม่พอเพียง ห้องเรียนไม่ได้มาตรฐาน ตลอดจนคุณภาพในการ เรียนการสอน การขาดสอนของอาจารย์ก็ยังเป็นปัญหาอยู่เนะครับ อย่าทำเป็นมองไม่เห็น สิ่งเหล่านี้ผู้บริหารได้มองเห็นปัญหาแล้วลงมือแก้ไขกันอย่างจริงจังหรือยัง และมีอะไรบ้าง ที่ทำสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม พอจะนำมาเสนอให้ประชาคมได้เห็นว่าได้แก้ปัญหาเหล่านี้ไป บ้างแล้ว เพราะเรื่องเหล่านี้มันเป็นมาตรฐานทางการศึกษา หากเราไม่แก้ปัญหานี้และ ปล่อยให้มันสะสมหนักขึ้นไป เราจะไม่สามารถนำพาองค์กรไปสู่ระดับอื่นได้ อย่าว่าแต่เป็น มหาวิทยาลัยที่รับใช้สังคมเลยครับ ประคองตัวเองให้รอดนี้ยังยาก

ส่วนการทำงานเชิงรุกนั้น ผมเห็นหลายท่านพูดกันมาเยอะ ว่าเราจะทำงานเชิงรุก เราจะทำงานเชิงรุก เราจะทำงานเชิงรุก ง่ายๆ จนผมเริ่มสงสัยไ้การ ทำงานเชิงรุกที่ว่านี้มันคืออะไร และผมเชื่อว่าประชาคมอยากเห็นว่านโนบายเชิงรุกที่พูดกัน อย่างทุกวันนี้ มันมีอะไรออกมาให้เราเห็นซักครั้งหรือยัง และถ้ายังเมื่อไหร่เราจะได้เห็น

เราอาจจะต้องมานั่งทำความเข้าใจกันใหม่ว่าอะไรคือกระบวนการทำงานแล้วอะไร คือผลของงาน ยกตัวอย่างง่ายๆ เวลาเราเห็นภาพการประชุมที่ปลิวว่อนอยู่ในไลน์กลุ่มของ มหาวิทยาลัยนี้ มีใครสักคนจำได้ไหมครับว่าแต่ละการประชุม เค้าประชุมเรื่องอะไรกัน บ้าง.....(ให้เวลาคิด 5 วินาที) ไม่มีใช้ไหมครับ เพราะสิ่งที่เราคาดหวังเราไม่ได้อยากเห็น ภาพการประชุม เวลาเราเห็นภาพการ ทำ MOU มีใครสักคนจำได้ไหมครับ ว่าเค้าทำ MOU กันเรื่องอะไรกัน.....(ให้เวลาคิด 10 นาที) ไม่มีใครรู้ใช้ไหมครับ

เพราะสิ่งที่เราคาดหวังหลังจากการเซ็น MOU คือผลการดำเนินงานที่มันตามมา ใจครับ ผมจะยกตัวอย่างที่ง่ายไปกว่านั้นอีก สมมุติว่ามีน้ำเสียไหลออกมาจากข้างโรงอาหาร (อันนี้ผมสมมุติจริงๆนะครับ) และมีคนแจ้งไป มีการประชุมเพื่อที่กำจัดน้ำเสีย แล้วเราก็ได้ เห็นภาพการประชุมการกำจัดน้ำเสียผ่านไลน์กลุ่ม เราสบายใจไหมครับ แต่เท่านี้มันนับเป็น ผลของงานไหมครับ ? ไม่ซิครับ เพราะถ้าวันนี้ผมเดินไปข้างโรงอาหารแล้วไม่เห็นน้ำเสียนอง อยู่ตรงนั้นซิ ถึงจะนับเป็นผลงานของ และมีคนอีกหลายพันคนทั้งนักศึกษา ทั้งผู้ปกครองอีก จำนวนมาก ที่เค้าไม่ได้สนใจภาพการประชุม แต่สนใจผลที่เกิดขึ้นที่เห็นได้ด้วยตาจริงๆ เขา เหล่านั้นสนใจว่า จะเอาอนาคตมาฝากกับพวกเราได้อย่างไร เรื่องปรับอัตราเงินเดือนเช่นกัน นะครับ ผ่านการประชุมกันมาหลายรอบ ผ่านประชาคมกันมาหลายครั้ง ผ่านมติประชาคม ก็แล้ว คนแต่อยากเห็นผลงานครับไม่ได้อยากเห็นภาพการประชุม

แน่นอนว่าประชาคมรอดูผลงานเชิงรุกอยู่เนะครับ

เราอยากเห็นจำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้น เราอยากเห็นการปรับปรุงวิชาพื้นฐาน เราอยากเห็นการหารายได้ของมหาวิทยาลัย เราอยากเห็นการเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งภาคตะวันออก เราอยากเห็นสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่ได้มาตรฐาน เราอยากเห็นกิจกรรมการพัฒนาการศึกษา เราอยากเห็นการช่วยสร้างสรรค์สังคม เราไม่ได้อยากเห็นภาพการประชุม นะครับ

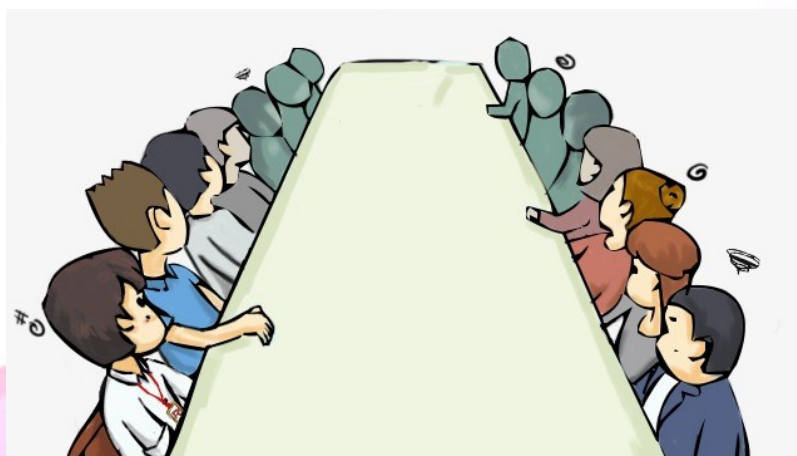
มีมิตรสหายท่านหนึ่งเคยเขียนไว้ว่าว่า การทำงานให้ได้ภาพของการทำงานแตกต่างจากการทำงานให้ได้งาน และแตกต่างจากการทำงานให้ได้ผลของงาน.....ลองคิดดูดีๆ ว่าตอนนี้อะไรเกิดขึ้นกับการทำงานของมหาวิทยาลัยเรา

และสิ่งที่ผมอยากเห็นจริงๆในวันนี้ คือจากภาพการประชุมหลายร้อยครั้งที่ผ่านมานั้น เราเห็นผลงานอะไรที่ออกมาเป็นชิ้นเป็นอัน รูปธรรมและจับต้องได้ เป็นไปตามวิสัยทัศน์และการทำงานเชิงรุกที่พูดถึงกันบ่อยๆ

จากเวลาของการบริหารองค์กรที่ผ่านมา ทำไมผมเสนอให้ทุกคนติดตามการทำงานของผู้บริหารในทุกภาคส่วน เพราะมันคือสิ่งที่พวกท่านๆได้สัญญากับประชาคมก่อนที่จะอาสามารับตำแหน่ง (แบบไม่ได้ทำงานฟรี) เพราะมันเป็นความคาดหวังของประชาคม ก่อนที่พวกท่านจะอาสาเข้ามารับตำแหน่ง (แบบมีค่าตอบแทน) ว่าจะช่วยให้องค์กรของเราพัฒนาขึ้น ผมอยากเห็นผลงาน ตรงนั้นเกิดอย่างเป็นรูปธรรมจริงๆ

เมื่อท่านถูกคัดสรรเพื่อให้มานำองค์กร มันเป็นความรับผิดชอบของพวกท่าน ที่ต้องแสดงศักยภาพการทำงานออกมาให้ประชาคมเห็น มันเป็นความรับผิดชอบของพวกท่านที่จะต้องทำงานให้คุ้มกับภาษีประชาชนที่จ่ายไป และมันเป็นความรับผิดชอบของพวกท่านที่จะทำงานตามวิสัยทัศน์ที่ได้สัญญาไว้กับทุกคน (หากไม่....ท่านก็ควรแสดงความรับผิดชอบเช่นกัน)

กลับไปที่ได้ะแล้วทางวิสัยทัศน์ตัวเองออกมาดู ว่าอะไรที่ทำไปแล้วตอนนี้ได้เวลาพอสมควรแล้ว ลองเอา”ผลของงาน” มาโชว์ประชาคมซิครับ





เลือกตั้งไปก็ยังไม่ได้ประชาธิปไตย

นี่เป็นคอลัมน์พิเศษในสารสภาคณาจารย์และข้าราชการ นะครับ เหตุที่เขียนก็เพราะว่าบทบาทประการสำคัญอย่างหนึ่งของมหาวิทยาลัย นั่นคือ ต้องเป็นแหล่งปัญญาให้กับประเทศชาติบ้านเมือง เมื่อเกิดวิกฤตทาง ความคิดของสังคมมหาวิทยาลัยคงจะเพิกเฉยต่อการนั้นไม่ได้ ผมตั้งชื่อเรื่องว่า “เลือกตั้งไปก็ยังไม่ได้ประชาธิปไตย” ก็เพราะว่าเราถูกปกครองโดยคณะ รัฐประหาร มาตั้งแต่วันที่ 22 พฤษภาคม 2557 มาถึงปัจจุบัน ก็ครบ 4 ปีแล้ว และก็ไม่ว่าจะถึง 5 ปีหรือเปล่า เพราะผู้ปกครองประเทศยังไม่ให้ความชัดเจนว่า จะมีกำหนดวันเลือกตั้งเมื่อไหร่ แต่ที่แน่ๆ เราจะเห็นว่าท่านนายกรัฐมนตรีกำลัง เดินสายใช้พลังคุณนักการเมืองมาเข้าก๊วน แต่ถึงอย่างไรก็ตามท้ายที่สุดประเทศก็ ต้องมีการเลือกตั้ง เราคงจะจมปลักกับการปกครองภายใต้คณะรัฐประหารไม่ได้ แต่ทำไมถึงเลือกตั้งแล้วก็ยังไม่ได้ประชาธิปไตย สาเหตุสำคัญคือรัฐธรรมนูญฉบับ ปัจจุบัน (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2560) มีหลักการหลาย ประการที่ไม่สอดคล้องกับหลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ถึงแม้ รัฐธรรมนูญฉบับนี้จะผ่านการลงประชามติของประชาชน แต่อย่าลืมนะครับว่าเมื่อ คราวที่ลงमतนั้น พี่น้องประชาชนก็ยังไม่ทราบ เนื้อหา หลักการ รายละเอียดของ รัฐธรรมนูญเพราะว่ามี พ.ร.บ. ประชามติ คอยควบคุมการแสดงความเห็นในเชิง เห็นต่างกับรัฐธรรมนูญ อีกทั้งรัฐได้ส่งครู ก. ครู ข. ครู ค. มาให้ข้อมูลกับ ประชาชนในเชิงให้เชื่อว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ดีอย่างไร ผมจะสรุปหลักการสั้น ๆ ง่ายๆ ให้ท่านผู้อ่านเห็นว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้มีหลักการตรงไหนที่ขัดกับหลักการ ปกครองในระบอบประชาธิปไตยโดยสิ้นเชิงดังนี้ครับ

1. ที่มาของนายกรัฐมนตรี โดยหลักการแล้วในระบบรัฐสภานายกรัฐมนตรี มาจากการโหวตของสภาผู้แทนราษฎรและบุคคลที่จะได้รับเลือกให้เป็น นายกรัฐมนตรีจะต้องเป็น ส.ส. ด้วยแต่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ ไม่บังคับให้ นายกรัฐมนตรี ต้องเป็น ส.ส. ที่เราเรียกว่า นายกคนนอก อีกทั้งรัฐธรรมนูญนี้ เปิดโอกาสให้ ส.ว. มาร่วม โหวตนายกรัฐมนตรีได้ด้วย ซึ่ง ส.ว. ไม่ได้มาจากการ เลือกตั้ง

2. ที่มาของสมาชิกวุฒิสภา (ส.ว.) ส.ว. ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีอำนาจ ครอบจักรวาลมาก เลือกนายกรัฐมนตรีก็ได้ เป็นผู้เลือกกรรมการองค์กรอิสระ

เลือกตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาร่างกฎหมาย ออกเสียงแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ฯลฯ แต่ ส.ว. ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ไม่ได้มาจากการเลือกตั้งแล้ว ส.ว. มาจากไหนครับ ส.ว. ตามรัฐธรรมนูญ แบ่งออกเป็น 2 ชุด ชุดแรกจำนวน 250 คน ประกอบไปด้วย 244 คน คสช. เป็นผู้เลือกอีก 6 คน เป็นโดยตำแหน่ง ประกอบด้วย 1) ปลัดกระทรวงกลาโหม 2) ผู้บัญชาการทหารสูงสุด 3) ผู้บัญชาการทหารบก 4) ผู้บัญชาการทหารเรือ 5) ผู้บัญชาการทหารอากาศ 6) ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ชุดนี้มีวาระ 5 ปี ส่วนหลังจาก 5 ปี ส.ว. จะมีจำนวน 200 คน ซึ่งมาจากการสรรหา ที่ไม่ได้มาจากการประชาชนเลือกเช่นเดิมที่มาของ ส.ว. นี้ขัดกับหลักการประชาธิปไตยอย่างไร ก็พูดง่ายๆ ว่าไม่ได้มาจากการประชาชน เพราะใครก็ตามที่จะมาใช้อำนาจอธิปไตย ก็ต้องมีฐานจากประชาชน

3. ระบบการเลือกตั้ง ส.ส. ที่เรียกว่าระบบแบ่งสัณปันส่วนโดยที่ผู้ร่างกลัวคะแนนเสียงผู้เลือกตั้งหายไป แต่หารู้ไม่มันไม่สะท้อนคะแนนเสียงผู้เลือกตั้งที่แท้จริง ส.ส. มีจำนวน 500 แบ่งออกเป็น ส.ส. แบบแบ่งเขต 350 คน ส.ส. แบบบัญชีรายชื่อ 150 คน แต่กลับใช้บัตรเลือกตั้งใบเดียวมาคำนวณ โดยผู้ร่างอ้างว่าเพื่อให้ทุกคะแนนมีค่า แต่หากเราคิดเป็นตรรกะ จะเห็นว่าถ้าเราเลือกผู้สมัคร ส.ส. เขต คนหนึ่งแต่เราไม่ได้ชอบพรรคนั้นหรือเราเลือกผู้สมัคร ส.ส. คนหนึ่งเพราะเราชอบพรรคเขาแต่ไม่ชอบตัวผู้สมัคร มันไม่ได้สะท้อนความประสงค์ของผู้เลือกตั้งอย่างแท้จริง การมี ส.ส. ทั้งแบบแบ่งเขตกับบัญชีชื่อนั้นถูกแล้ว แต่ต้องแยกบัตรเลือกตั้งเป็น 2 บัตร บัตรหนึ่งเลือก ส.ส.แบบแบ่งเขต บัตรที่สองเลือก ส.ส.แบบบัญชีรายชื่อ (เลือกพรรค) เราคงได้ยินคำว่า **“เลือกคนที่รัก เลือกพรรคที่ชอบ”** การแยกบัตรเลือกตั้งมันจะสะท้อนความต้องการของ ผู้เลือกตั้งอย่างแท้จริง และเป็นระบบที่สร้างความเข้มแข็งให้กับพรรคการเมือง ที่จะต้องคิดนโยบายในการหาเสียง และเป็นทางเลือกให้กับประชาชน อย่างแท้จริง เอา 3 ประเด็นนี้ก่อนนะครับ เรายังไม่รวมหมวดการปฏิรูปประเทศ เรื่องยุทธศาสตร์ชาติ ที่ผูกโยงถึง 20 ปี กฎหมายต่างๆ ที่ออกช่วงรัฐประหารรวมถึงอำนาจ คสช. ที่ปรากฏในบทเฉพาะกาลของรัฐธรรมนูญอีกเยอะแยะมากมายเลือกตั้งไปก็ยังไม่เป็นประชาธิปไตย ทางออกนี้ง่ายๆ ครับต้องมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญให้เป็นประชาธิปไตย และปลูกจิตสำนึกทางประชาธิปไตยให้กับคนในชาติ

แล้วพบกันในโลกสมมติพิเศษ ในวาระสำคัญต่อไป

อาจารย์นพพร ชุนคำ

3 ปี รัฐบาล คสช.

อีกหนึ่งทศวรรษที่กำลังจะหายไป

หนังสือเปิดมุมมอง พลิกวิกฤตการศึกษาไทย 2 ...คุณจาตุรนต์ ฉายแสง

ต่อจากฉบับที่แล้ว

ไม่ทราบว่าคุณสอนนโยบายและผู้ที่นำไปปฏิบัติเข้าใจในหลักการอย่างไรเพราะเวทคณิต แท้จริงแล้วไม่ใช่คณิตศาสตร์ เป็นกลทางคณิตศาสตร์ (Mathematic Trick) ถ้าพูดตาม หลักการคณิตศาสตร์ ไม่จำเป็นต้องคิดได้เร็ว ไม่ควรเน้นแต่ทริคให้คิดเร็ว เพราะเป็น วิชาที่ว่าด้วยเรื่องตรรกะ (logic) แม้การคำนวณที่แม่นยำจะสำคัญ แต่ควรเน้นความ เข้าใจเหตุและผลการตีโจทย์ และการเชื่อมโยงกับวิชาอื่น ๆ เช่นวิทยาศาสตร์ด้วย

นอกจากทำตามคำปรารภของนายกฯ แบบไม่ศึกษาให้ดีเสียก่อนแล้ว กระทรวงศึกษา ภายใต้อำนาจ คสช. ยังทยอยปล่อยนโยบายเกี่ยวกับการเรียนการสอนออกมาเป็นระยะ ออก คำสั่งอย่างเร่งด่วนโดยไม่คำนึงถึงความเชื่อมโยงกับหลักสูตรเลยแม้แต่หนึ่ง เมื่อไม่ปรับเปลี่ยน หลักสูตร การจะเปลี่ยนการเรียนการสอนโน้มน้าวให้ค่อยๆ ย่อมไม่เป็นผล การพัฒนาหลักสูตร ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ที่จะทำให้การเรียนการสอนเปลี่ยนไป ดังที่ผมเคยกล่าวไว้แล้วว่ามีความ พยายามจะปฏิรูปหลักสูตรมาตั้งแต่ปี 2556-2557 แล้ว ต่อมา มีการร่างหลักสูตรใหม่มา ตั้งแต่ปี 2558 ที่คาดว่าจะนําร่องในปี 2559 และใช้จริงในปี 2560 แต่ 3 ปี แล้วก็ยังไม่ไปถึง ไหน บัดนี้ก็ยังเงียบอยู่

ที่พูดกันว่าการศึกษจะต้องเปลี่ยนเป็นการศึกษาในศตวรรษที่ 21 เป็นเพียงลมปากที่ไม่ ได้มีการกระทำใด ๆ ที่นำไปสู่เป้าหมายนั้น หากเรามองดูประเทศที่การศึกษาของเขาก้าว ไปสู่การศึกษาในศตวรรษที่ 21 แล้ว อย่างเช่น สิงคโปร์ เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น หลักสูตรการเรียน การสอนของเขาไม่ได้พูดถึงสาระวิชาแล้วเขาเน้นการเรียนที่เชื่อมโยงวิชาต่างๆ เข้าด้วยกัน เขา สอนคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เชื่อมโยงไปด้วยกัน เน้นให้เด็กได้ทดลอง เช่นฝึกการชั่ง ตวง วัดและจดบันทึกข้อมูล การเรียนภาษา ก็ไม่ใช่เพียงอ่านออกเขียนได้ ต้องจับใจความสรุป ความได้ นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ด้วย

หลักสูตรของเรายังอยู่ในสภาพล้าหลังตามใครเขาไม่ทันต่อไป

4. ขณะที่ผมเขียนหนังสือฉบับพิมพ์ครั้งแรกนั้น ผล PISA ยังไม่ออก แต่ก็คาดการณ์ได้ อยู่แล้วว่าผลคงออกมาไม่ดีเพราะไม่มีการทำอะไร แผนงานและงบประมาณที่เตรียมไว้ก็ถูก ยกเลิกไป ที่น่าเสียดายคือเมื่อผลออกมาไม่ดีแล้วก็ยังไม่มีการทำอะไร เข้าใจว่าผู้มีอำนาจและ หน้าที่รับผิดชอบส่วนใหญ่คงไม่มีความเชื่อหรือไม่มีความรู้ความเข้าใจที่จะใช้ประโยชน์จากผล การประเมิน PISA

การที่ผมสนับสนุนให้
ความสำคัญกับการทดสอบ PISA
 ในสมัยเป็นรัฐมนตรีกระทรวงศึกษา
 ผมไม่ได้เน้นการฝึกเด็กไว้แข่งขัน
 แต่ต้องการให้นำผลทดสอบ PISA
 มาวิเคราะห์ใช้งานเพื่อพัฒนา
 คุณภาพการศึกษาของเราให้มี
 มาตรฐานเทียบเทียมนานาชาติ
 ประเทศ โดยเฉพาะทราบดีว่าผล
 การประเมิน PISA มีความสัมพันธ์
 โดยตรงกับผลการจัดการศึกษา
 โดยรวมของประเทศต่างๆ คือถ้าจะ
 ให้ผล PISA ดีขึ้นก็มีทางเดียวคือ
 จะต้องจัดการศึกษาโดยรวมให้ดีให้ได้



รูปประกอบ ที่มา <http://www.theactkk.net>

เมื่อเราพูดถึงแรงงานของประเทศที่แข่งขันได้ หรือโลกยุคใหม่ที่พลเมืองมีการเคลื่อนไหวไปทุกมุมโลก เด็กไทย คนไทยไปเรียนหรือทำงานต่างประเทศ ผมจึงเห็นว่า มาตรฐานทางการศึกษาเป็นเรื่องจำเป็น มาตอนนี้ถ้าเสียตายน่าเสียดายที่ไม่มีใครสนใจจะใช้ประโยชน์จากการทดสอบ PISA อีกแล้ว

5. การทดสอบและการประเมินผลเป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะถ้าใช้เป็นออกแบบให้ดี จะเป็นเครื่องมือที่จะช่วยยกระดับการจัดการศึกษาได้ ทำให้เราว่าการเรียนการสอนของเราบกพร่องอย่างไรบ้าง ต้องพัฒนาอย่างไร แต่จะเป็นอย่างนั้นได้ การทดสอบวัดผลและการประเมินผลต้องมีมาตรฐาน คือมีคุณภาพและสอดคล้องกับหลักสูตร

ระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานของเราอยู่กับการทดสอบวัดผลที่ไม่มีมาตรฐานมานานหลายสิบปี ระบบทดสอบกลางแบบโอเน็ตมีมาระยะหนึ่งและพัฒนามาเป็นลำดับ แต่ก็ยังไม่ลงตัว ยังมีประเด็นถกเถียงกันอยู่ว่ามีความสอดคล้องกับหลักสูตรหรือไม่ ที่เด็กสอบตกกันมากๆ เพราะยากไป หรือเพราะเด็กเรียนอ่อนทั้งระบบ และระบบการศึกษาทั้งระบบยังใช้โอเน็ตให้เป็นประโยชน์น้อยเกินไป เป็นต้น ปัญหานี้ไม่ได้รับการแก้ไขและยังไม่มีอะไรชัดเจนสิ่งที่เกิดขึ้นกลับเป็นการลดการทดสอบจาก 8 วิชา เหลือ 5 วิชา อีก 3 วิชาให้แต่ละโรงเรียนจัดสอบกันเอง ล่าสุดยังลดการสอบโอเน็ตวิชาสังคมในชั้น ป.6 และ ม.3 โดยให้เหตุผลว่า เพื่อให้การประเมินสอดคล้องกับบริบทในท้องถิ่นของโรงเรียนแต่ละพื้นที่ ตอนนี้จึงเหลือที่สทศ. จัดสอบเพียง 4 วิชา คือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษเท่านั้น กลายเป็นถอยหลังเข้าคลอง คือให้โรงเรียนวัดผลกันเองแบบไม่มีมาตรฐานอีกแล้ว

ระบบการประเมินก็ดูจะสับสนอลหม่านไม่น้อย ยิ่งขณะนี้ยังปรับให้โรงเรียนไม่ต้องมีการประเมินภายในจากหน่วยงานต้นสังกัด เปลี่ยนเป็นโรงเรียนประเมินตนเองในกรอบมาตรฐานร่วม โดยคณะประเมินภายนอกอาจไม่จำเป็นต้องลงพื้นที่ประเมินสถานศึกษาทุกแห่ง มาตรฐานโรงเรียนจึงหละหลวมหนักไปอีก

6. ปัญหาใหญ่อีกเรื่องหนึ่งที่ควรจะต้องแก้ไขได้ แต่ 3 ปี มานี้กลับไปไม่ถึงไหนเลยคือเรื่องการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ที่เป็นปัญหาคือมีการจัดสอบกันเองเต็มไปหมด โดยข้อสอบไม่สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทำให้ผู้เกี่ยวข้องทั้งครูและนักเรียนไม่สนใจการเรียนในระบบ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐานและที่เลวร้ายกว่านั้นคือไม่ยุติธรรมสำหรับเด็กยากจนซึ่งคือคนส่วนใหญ่ที่ไม่สามารถตระเวนสอบตามที่ต่างๆ ได้

ตัวชี้วัดต่างๆ อย่างหนึ่งที่จะตรวจสอบว่ามีการปรับปรุงอะไรในเรื่องนี้หรือไม่ก็คือนับที่มีการจัดสอบกันเองมากมายตามใจฉันหรือไม่ ซึ่งจะพบว่ายังมีอยู่ มีข่าวมาตลอด 3 ปี นี้ว่ามีความพยายามปรับปรุงเรื่องนี้ แต่เอาเข้าจริงๆ ปัญหาพื้นฐานกลับไม่ได้รับการแก้ไข ตอนนีที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยสั่งปรับเปลี่ยนใหม่เริ่มใช้ในปี 2561 เรียกว่า TCAS (Thai University Central Admission System) มี 5 ขั้นตอน ใน 5 ขั้นตอนนี้มีการรับแบบแอดมิชชั่นซึ่งเอาคะแนนสอบมาตรฐานมาเป็นเกณฑ์คัดเลือก แต่ประมาณ 17% ของยอดรับ 200,000 คน นอกนั้นพิจารณาคัดเลือกจาก Portfolio และโควตา ที่สำคัญมีการสอบตรงมากกว่าเดิมนักแล้ว ไม่ใช่เป็นมาตรฐานที่ยุติธรรม คนรวยมีโอกาสมากกว่าในการสร้างแฟ้มสะสมผลงานหรือพาเด็กตระเวน สอบและสมัครหลายที่หลายรอบ ไม่ได้แก้ปัญหาเด็กยากจนเสียเปรียบแต่อย่างใด

ผมยังเกิดคำถามอีกว่าการพิจารณาด้วยแฟ้มสะสมผลงาน หมายความว่าเราจะพิจารณาความสามารถของเด็กจากการปฏิบัติ จากผลงาน มากกว่าคะแนนสอบข้อเขียนใช้หรือไม่? แล้วเด็กของเราพร้อมแล้วหรือยัง? ในเมื่อหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนของเรายังไม่เปลี่ยนให้เด็กได้เรียนรู้จากการลงมือทำคิดเองทำเองเด็กจะเอาผลงานอะไรมาใส่ในแฟ้มผลงาน (Portfolio) นอกเสียจากคะแนนสอบ และผลงานแบบ Copy & Paste สรุปแล้วการปรับเปลี่ยนนี้ก็ยังไม่ได้แก้ปัญหาสำคัญของระบบการคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย

7. เรื่องสำคัญเป็นอันดับต้น ๆ ตลอดกาลของการจัดการศึกษาคือคุณภาพครูเรื่องนี้ก็สอบตกอีก ระยะหลัง ๆ นีมหาวิทยาลัยหลายแห่งมีผู้สมัครเข้าเรียนน้อยลงน่าจะเป็นโอกาสปรับกระบวนการผลิตและพัฒนาครูเสียใหม่ แต่ก็ไม่ได้ทำ การผลิตบุคลากรไปเป็นครูแบบล้นเกินและไม่มีคุณภาพยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ก็ยังมีบทบาทช่วยพัฒนาครูน้อย เพราะต้องใช้เวลาผลิตครูที่เกิดความต้องการอยู่

ในโลกสมัยใหม่ภายใต้สถานการณ์ VUCA World คือมีความผันผวน (Volatility), ความไม่แน่นอน (Uncertainty), ความสลับซับซ้อน (Complexity), ความกำกวม (Ambiguity) สูง การเรียนการสอนต้องเปลี่ยนแปลงอย่างมากมามหาศาล หมายความว่าเราต้องมีครูที่สามารถจัดการเรียนการสอนแบบใหม่ได้ที่พูดกันว่าเราต้องปรับเปลี่ยนพัฒนาครูให้เป็นครูในศตวรรษที่ 21 ก็ยังไม่เห็นจะมีนโยบายอะไรที่จะทำให้ระบบการผลิตครูและครูในระบบเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นผลประจักษ์ อาจมีการอบรมครูหลักสูตรอะไรต่างๆ มากขึ้น สร้างความฮือฮาด้วยนโยบายแจกคู่มือครูเข้ารับการอบรม 10,000 บาทต่อคนต่อปี ข่าวว่าครูแย่งกันเข้าอบรม มีดพ้ามั่ววดิน แต่ลงท้ายก็เป็นการอบรมที่นำไปสู่การเลื่อนวิทยฐานะครูเกิดการพัฒนาจริงหรือไม่

เข้ารับการอบรมแล้ว เปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอนจริงหรือไม่ ยังไม่ทราบ ล่าสุดปรากฏว่าโครงการนี้ขัดข้องเสียแล้วด้วย ส่วนเรื่องที่สำคัญมากคือแหล่งผลิตครู การเรียนครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ยังไม่มีการปรับแก้หลักสูตร หรือปัญหาการผลิตครูล้นตลาดและขาดแคลน บางสาขาวิชาก็ยังไม่มีการพูดถึงกันอย่างจริงจัง

ไม่น่าเชื่อว่าแทนที่วงการศึกษาจะพูดกันว่าสร้างครูในศตวรรษที่ 21 ได้อย่างไร แต่กลับย้อนมาถกเถียงกันแต่ในเรื่องดั้งเดิมที่พูดกันมาเป็นสิบๆ ปีแล้วว่าจะให้เรียนครู 4 ปี หรือ 5 ปีดี

8. ดังที่ผมได้เน้นย้ำแนวความคิดของผมมาตลอดว่าจะปฏิรูปการศึกษาต้องมองปัญหาสำคัญ ๆ ของการศึกษาอย่างมีความเชื่อมโยงกัน และต้องแก้หลายเรื่องไปพร้อมๆ กัน อย่างสอดคล้องกัน

อาจมีคนตั้งคำถามว่าทำไม 3 ปีที่ผ่านมาจึงเป็น 3 ปีที่สูญเปล่าสำหรับการศึกษาไทย คำตอบก็น่าจะเป็นการว่ากระบวนการที่เข้ามาจัดการศึกษานี้เป็นกระบวนการที่คับแคบ ไม่เปิดรับการมีส่วนร่วมของผู้ที่มีความรู้ประสบการณ์หรือสนใจในการปฏิรูปการศึกษาที่ทำให้ดำเนินการไปโดยขาดวิสัยทัศน์ ไม่รู้จักมองปัญหาแบบองค์รวมหรือภาพรวม แต่มักจับประเด็นเป็นชิ้นๆ หรือที่เป็นเรื่องปลีกย่อย เน้นการใช้อำนาจเบ็ดเสร็จที่รวมศูนย์ ต้องการแสดงความเด็ดขาดที่หวังผลแบบรวดเร็วโดยปราศจากความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ซับซ้อน ผลที่เกิดขึ้นนอกจากไม่ได้แก้ปัญหาคำคัญๆ แล้ว ยังสร้างปัญหาใหม่ๆ โดยเฉพาะปัญหาในเชิงโครงสร้างหรือระบบที่เกิดจากการออกคำสั่งที่มีผลเป็นการแก้กฎหมายการศึกษาไปแล้วหลายฉบับ หากจะแก้ปัญหเหล่านี้กันในอนาคต ก็จะต้องผ่านกระบวนการแก้กฎหมายในรัฐสภาที่จะทำได้ยากและใช้เวลายาวนานมาก

แล้วคณะกรรมการตามรัฐธรรมนูญจะปฏิรูปการศึกษาได้หรือไม่

ต้องเข้าใจก่อนว่าเรื่องการศึกษาที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญนั้นเป็นเพียงบางด้านของการจัดการศึกษา ไม่ใช่เรื่องภาพรวมของการศึกษาทั้งหมด ดังนั้นจะหวังเห็นการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบย่อมเป็นไปได้ แม้แต่จะให้คณะกรรมการอิสระที่ตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญมาสะสางปัญหาที่สะสมมานานโดยเฉพาะที่เกิดขึ้นในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา ก็ยากแล้ว **ยิ่งเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของคณะกรรมการฯ ก็มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่าเต็มไปด้วย “บิ๊กซี บิ๊กเนม”** ไม่ใช่ผู้มีวิสัยทัศน์รอบรู้ทางการศึกษาอย่างแท้จริงและถ้าคณะกรรมการนี้ใช้วิธีการทำงานอย่าง คสช. และรัฐบาลนี้ที่ปิดกั้นการมีส่วนร่วมด้วยแล้ว พันธจะได้เลยว่าการปฏิรูปการศึกษาจะไม่มีทางเกิดขึ้นได้เป็นแน่

สังคมไทยพูดถึงการศึกษาในศตวรรษที่ 21 มานับ 10 ปี แล้วโดยที่ยังไม่เกิดอะไรขึ้นมาตอนนี้ใครจะพูดจะทำอะไรก็ต้องพูดถึงประเทศไทย 4.0 แต่ถ้าการศึกษาของเรายังเป็นอย่างนี้ และการปฏิรูปการศึกษาไม่มีวิสัยทัศน์ว่าจะเกิดขึ้นได้ในเร็วๆ นี้เลย ประเทศไทยจะก้าวไปเป็น 4.0 ได้อย่างไร ในเมื่อบุคลากรของเราไม่พร้อม ผมพูดไปตอนต้นของบทความนี้ว่า การปฏิรูปคงยังไม่เกิดขึ้นในอย่างน้อย 5 ปี ข้างหน้านี้ นั่นไม่ได้หมายความว่าหลังจากนั้นจะดีขึ้น หากไม่มีการผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างจริงจัง การศึกษาของเราอาจจะยังล้าหลังไปอีกนานก็ได้

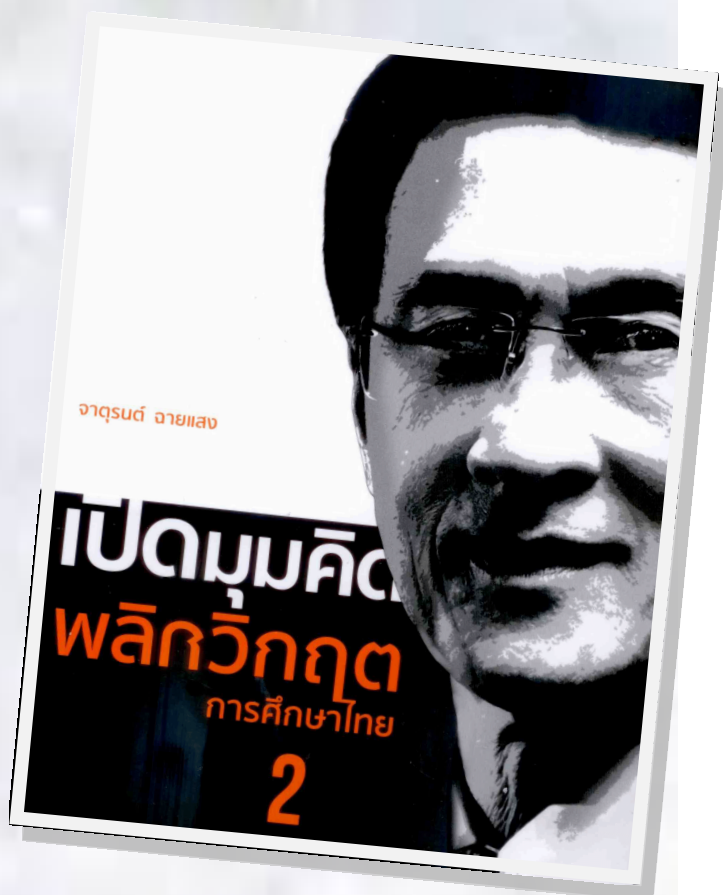
ประเทศไทยของเราอยู่ในสภาพพัฒนาช้าหรือชะงักงันมานาน เกิดวิกฤตเศรษฐกิจร้ายแรงเมื่อ 20 ปีก่อน กว่าที่จะฟื้นขึ้นมาได้ต้องใช้เวลาหลายปี แต่ต่อมาก็เกิดวิกฤตการเมืองต่อเนื่องมากกว่า 10 ปีแล้ว และยิ่งอาจจะยืดเยื้อต่อไปอีกนานส่งผลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมให้ชะงักงันตามไปด้วย มีคนพูดกันว่าในทางการเมือง ประเทศไทยเราผ่าน A lost decade มาแล้ว และจากนี้ไปก็อาจจะต้องเจอกับอีกหนึ่งทศวรรษที่กำลังจะหายไป ผมเข้าใจว่านี่คงไม่ใช่เฉพาะการเมือง แต่รวมถึงการหยุดชะงักในหลายๆ ด้านรวมทั้งการศึกษาด้วย

หากไม่มีการยกเครื่องขนานใหญ่ การศึกษาไทยอาจต้องเจอกับอีกหนึ่งทศวรรษที่กำลังจะหายไป และนั่นย่อมหมายถึงการปิดประตูไปสู่การพัฒนาประเทศในเกือบทุกด้านไปด้วยนั่นเอง

การศึกษาก็ไม่ต่างจากอีกหลาย ๆ ด้านของสังคมไทยที่ได้รับพิษจนแล้ว ใน 3 ปีที่ผ่านมาว่าไม่อาจหวังให้มีอัศวินม้าขาวมาเนรมิตให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพริบตาได้ ต้องขออภัยที่ผมจะต้องพูดต่อไปว่า หลังการเลือกตั้งจะหวังให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วก็ไม่ได้อีกเรื่องที่จะเกิดอัศวินม้าขาวหลังเลือกตั้งนั้นเป็นไปได้อยู่แล้ว นอกจากนั้นดังที่กล่าวแล้ว คำสั่งต่างๆ ของ คสช. ที่มีผลเป็นกฎหมายไปแล้วนั้น หากจะแก้ไขไปตามกระบวนการที่กำหนดในรัฐธรรมนูญจะยุ่งยากและต้องใช้เวลาอย่างมาก

**การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา
ของประเทศไทยจะเกิดขึ้น
อย่างมีนัยสำคัญได้ก็ต่อเมื่อ
มีผู้ที่เห็นปัญหาและความจำเป็น
ที่จะต้องเปลี่ยนแปลงการศึกษา
อย่างจริงจัง เป็นจำนวนมากพอ
และมีพลังและศักยภาพเพียงพอ
ที่จะร่วมกันผลักดัน
ให้การปฏิรูปการศึกษา
เป็นวาระแห่งชาติ**

และเชิญชวนส่งเสริมให้ทุกฝ่าย
ที่ห่วงใยการศึกษาของชาติ
เข้ามาร่วมกันลงมือปฏิรูปการศึกษา
โดยอาศัยความรู้ประสบการณ์
รวมทั้งองค์ความรู้ใหม่ ๆ จากทั่วโลก
ที่มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์
และที่สำคัญ ด้วยการสนับสนุน
ร่วมมือจากคนทั้งประเทศ



**ประมวลภาพบรรยากาศ
พิธีมอบรางวัลบุคลากรดีเด่น ประจำปี 2560
ในวันที่ 10 เมษายน 2561 ณ ห้องโถงคอนเสิร์ต อาคารเรียนรวมและอำนวยการ**

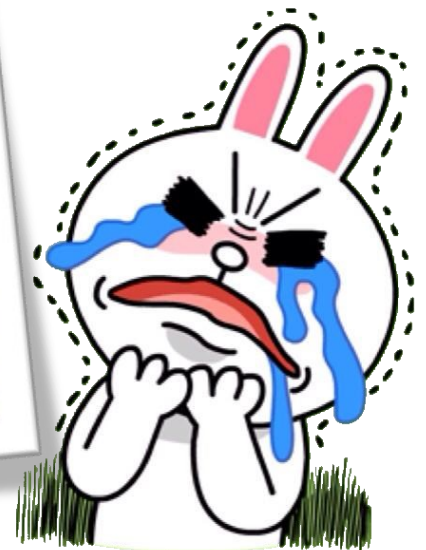




MOU ในวันนั้น



กับผลของงานในวันนั้น...



เจ้าของ
ที่ปรึกษา
บรรณาธิการ
กองบรรณาธิการ

สภาคณาจารย์และข้าราชการ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์
 อาจารย์นพพร ชุนคำ อาจารย์รัชฎาพร วงษ์โสพนากุล
 อาจารย์อาจิณโณธารณ อาจิณกิจ
 อาจารย์สิทธิศักดิ์ อรรถนันทน์ อาจารย์กิตติวงศ์ สาสวด อาจารย์วรุตม์ กิจเจริญ
 อาจารย์วิระสิทธิ์ สุขสมิต อาจารย์ณัฐทิ ปิ่นทอง อาจารย์ระพีพัฒน์ ศรีมาลา
 อาจารย์ประยุทธ อินแบน นายกิตติพงษ์ ทับพยุ่ง นายประภาส มาตะมัน นายโกเมศ กุลอุดมโกศากุล
 นางพรพรรณ ดอนพนัส จ.ส.ต.ธนากร ทองกล่อม นายชาญชัย ศิริงาม นางสาวลิภา สุขโขใจดี